WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)
z dnia 10 marca 2005 r. *

W sprawie C-342/03

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, wniesioną w dniu 4 sierpnia 2003 r.,

Królestwo Hiszpanii, reprezentowane przez N. Díaz Abad, działającą w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez M. Bishopa oraz D. Cangę Fana, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: hiszpański.

popieranej przez

Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez X. Lewisa oraz R. Vidala Puiga, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

interwenient,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: P. Jann, prezes izby, N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič (sprawozdawca) i E. Levits, sędziowie,

rzecznik generalny: F. G. Jacobs,
sekretarz: R. Grass,

uwzględniając procedurę pisemną,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 2 grudnia 2004 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Królestwo Hiszpanii żąda w skardze, by Trybunał stwierdził nieważność rozporządzenia Rady (WE) nr 975/2003 z dnia 5 czerwca 2003 r. otwierającego i ustalającego zarządzanie kontyngentem taryfowym na przywóz konserw z tuńczyka objętych kodami CN 1604 14 11, 1604 14 18 i 1604 20 70 (Dz.U. L 141, str. 1).

Ramy prawne

2 Zgodnie z art. 1 rozporządzenia nr 975/2003 „[o]d dnia 1 lipca 2003 r. przywóz konserw z tuńczyka objętych kodami CN 1604 14 11, 1604 14 18 i 1604 20 70, pochodzących z jakiegokolwiek kraju jest uprawniony do zastosowania stawki celnej [jest objęty stawką celną] w wysokości 12% w granicach kontyngentu taryfowego otwartego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem".

3 Artykuł 2 rozporządzenia dodaje:

„Kontyngent taryfowy jest otwierany corocznie przez wstępny okres pięciu lat. Jego wielkość przez pierwsze dwa lata jest ustalona w następujący sposób:

— 25 000 ton od dnia 1 lipca 2003 r. do dnia 30 czerwca 2004 r.,

— 25 750 ton od dnia 1 lipca 2004 r. do dnia 30 czerwca 2005 r.".

4 Artykuł 3 ustanawia następujący podział kontyngentu:

„Kontyngent taryfowy jest rozdzielony na cztery części, jak następuje:

a) kontyngent w wysokości 52% rocznej wielkości, z numerem porządkowym 09.2005, na przywóz pochodzący z Tajlandii; i

b) kontyngent w wysokości 36% rocznej wielkości, z numerem porządkowym 09.2006, na przywóz pochodzący z Filipin; i

c) kontyngent w wysokości 11% rocznej wielkości, z numerem porządkowym 09.2007, na przywóz pochodzący z Indonezji; i

d) kontyngent w wysokości 1% rocznej wielkości, z numerem porządkowym 09.2008, na przywóz pochodzący z innych państw trzecich".

5 Rozporządzenie nr 975/2003 zostało przyjęte w opisanych poniżej okolicznościach.

6 Pod koniec 2001 r. Wspólnota Europejska, Tajlandia i Filipiny postanowiły zorganizować konsultacje celem zbadania, czy i w jakim zakresie stosowanie preferencji taryfowych w odniesieniu do konserw z tuńczyka pochodzących z grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (zwanych dalej „państwami AKP") narusza słuszny interes Tajlandii i Filipin. W owym czasie przywóz konserw z tuńczyka z Tajlandii, Filipin i innych krajów objęty był zwykłą stawką celną, zwaną „stawką najwyższego uprzywilejowania", czyli 24%.

7 Ponieważ konsultacje nie pozwoliły na znalezienie wzajemnie satysfakcjonującego rozwiązania, Wspólnota, Tajlandia i Filipiny poddały sprawę mediacji w ramach Światowej Organizacji Handlu (zwanej dalej „WTO").

8 W dniu 20 grudnia 2002 r. mediator wydał opinię, w której zalecił Wspólnocie otwarcie rocznego kontyngentu o stawce celnej 12% na przywóz konserw z tuńczyka z Tajlandii i Filipin.

Postępowanie przed Trybunałem

9 Królestwo Hiszpanii wniosło skargę, w której żąda, by Trybunał stwierdził nieważność rozporządzenia nr 975/2003 oraz by obciążył Radę kosztami postępowania.

10 Rada wnosi o oddalenie skargi i obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

11 Postanowieniem z dnia 15 stycznia 2004 r. Komisja Wspólnot Europejskich została dopuszczona do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady.

12 Przewidując dopuszczenie interwencji, Królestwo Hiszpanii wniosło, pismem z dnia 4 listopada 2003 r., o poufne traktowanie niektórych elementów skargi, zgodnie z art. 93 § 3 regulaminu. Wniosek ten został oddalony.

W przedmiocie skargi

13 Królestwo Hiszpanii podnosi na poparcie skargi osiem zarzutów: naruszenia zasady preferencji wspólnotowej, zakłócenia konkurencji, naruszenia wymogów proceduralnych, naruszenia Umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisanej w Kotonu [dnia] 23 czerwca 2000 r. (Dz. U. L 317, str. 3) i zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty na mocy decyzji Rady 2003/159/WE z dnia 19 grudnia 2002 r. (Dz.U. 2003, L 65, str. 27; zwanej dalej „umową z Kotonu"), naruszenia umów preferencyjnych zawartych z państwami AKP i państwami objętymi „szczególnymi rozwiązaniami dla zwalczania produkcji i handlu narkotykami", naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, braku uzasadnienia oraz nadużycia władzy.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu zasady preferencji wspólnotowej

Argumentacja stron

14 Rząd hiszpański wyjaśnia, że preferencja wspólnotowa jest jedną z zasad, na jakich oparto traktat WE, i stanowi podstawę Wspólnej Taryfy Celnej. Należy brać pod uwagę interes Wspólnoty i zapewnić rozwój produkcji wspólnotowej. Zdaniem tego rządu, rozporządzenie nr 975/2003 narusza tę zasadę, gdyż środki, jakie wprowadza, mogą być stosowane wyłącznie w sytuacji niedoboru produktów wspólnotowych. W tym wypadku zaś niedoboru takiego nie stwierdzono. Rząd ten zwraca uwagę, że Hiszpania jest trzecim producentem i drugim eksporterem konserw z tuńczyka na świecie, przy czym ponad 80% jej wywozu przeznaczone jest na rynek wspólnotowy.

15 Rząd Hiszpanii podkreśla wagę sektora produkcji konserw z tuńczyka dla gospodarki tego kraju, a w szczególności dla regionu autonomicznego Galicji, który zapewnia 90% produkcji tych konserw w Hiszpanii, a który już obecnie dotknięty jest poważnymi trudnościami gospodarczymi. Chodzi zatem o produkt wrażliwy, wymagający wysokiej ochrony celnej w celu zapewnienia jego konkurencyjności w stosunku do produktów pochodzących z innych krajów.

16 Rada ze swej strony przypomina, że tak zwana zasada „preferencji wspólnotowej" nie jest wymogiem prawnym. Zasada ta stanowi jedynie, że producenci wspólnotowi powinni być traktowani w sposób bardziej korzystny niż producenci z państw trzecich. Nie ma natomiast zakazu przyjęcia przez Wspólnotę aktu mogącego mieć niekorzystny wpływ na sytuację producentów wspólnotowych. Zasada ta nie została, zdaniem Rady, w tym przypadku naruszona, ponieważ przywóz konserw z tuńczyka, w granicach kontyngentu taryfowego wprowadzonego rozporządzeniem nr 975/2003, objęty jest cłem na poziomie 12%, a więc producenci wspólnotowi nadal traktowani są w sposób preferencyjny w stosunku do producentów z państw trzecich.

17 Komisja wyjaśnia, że „preferencja wspólnotowa" jest tylko przesłanką o charakterze politycznym, którą instytucje mogą wziąć pod uwagę, wśród wielu innych, przy ustalaniu stawki celnej. Gdyby instytucje były zobowiązane przestrzegać zasady „preferencji wspólnotowej" w każdej sytuacji, zakres wspólnej polityki handlowej zostałby zamknięty w bardzo wąskich i niezgodnych z traktatem granicach.

Ocena Trybunału

18 Jest rzeczą wiadomą, że „preferencja wspólnotowa" stanowi jedną z przesłanek o charakterze politycznym, na jakich opierały się instytucje Wspólnoty, ustanawiając zasady wymiany handlowej z państwami trzecimi.

19 Jak Trybunał stwierdził już w przeszłości, preferencja ta nie stanowi jednak wymogu o charakterze prawnym, mogącego powodować nieważność aktu (wyrok z dnia 14 lipca 1994 r. w sprawie C-353/92 Grecja przeciwko Radzie, Rec. str. I-3411, pkt 50).

20 Stąd zarzut pierwszy należy odrzucić, bez potrzeby badania wielkości podaży na rynku wspólnotowym ani skutków rozporządzenia nr 975/2003 dla gospodarki Wspólnoty.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na zakłóceniu konkurencji

Argumentacja stron

21 Rząd hiszpański podnosi, że otwarcie kontyngentu taryfowego ustanowionego rozporządzeniem nr 975/2003 powoduje zakłócenie warunków konkurencji na rynku konserw z tuńczyka, ponieważ wywiera niekorzystny wpływ na ten sektor przemysłu wspólnotowego i powoduje tym samym nierównowagę na rynku. Rząd ten przedstawia tabele z danymi oraz deklaracje producentów hiszpańskich, wykazujące, że odnotowali oni spadek zamówień, a co za tym idzie istotne straty spowodowane omawianym rozporządzeniem. Utrzymuje on również, że różnice w kosztach socjalnych, ochrony środowiska i kontroli jakości produktów są przyczyną nierównych warunków konkurencji między Tajlandią i Filipinami a Wspólnotą.

22 Rada argumentuje, że nawet gdyby przyjąć wystąpienie po stronie producentów wspólnotowych szkody spowodowanej otwarciem kontyngentu, nie wynikałoby stąd nieuzasadnione zakłócenie warunków konkurencji.

23 Komisja utrzymuje, że żaden przepis prawa wspólnotowego nie zabrania stosowania środków taryfowych mogących zmienić warunki konkurencji w taki sposób, jak to zarzuca rząd hiszpański.

Ocena Trybunału

24 Jak słusznie zauważyła Komisja, prawo wspólnotowe nie zabrania stosowania środków taryfowych, których ewentualny wpływ na konkurencję ogranicza się do zakresu będącego przedmiotem zarzutów rządu hiszpańskiego w niniejszej sprawie.

25 Jak słusznie podniósł rzecznik generalny w punkcie 12 opinii, zakaz taki nie pozwoliłby Komisji działać na rzecz stopniowego znoszenia ograniczeń w międzynarodowej wymianie handlowej. Wszelkie obniżenie należności celnych może bowiem wywierać niekorzystny dla producentów wspólnotowych wpływ na konkurencję między produktami przywożonymi z państw trzecich a ich odpowiednikami ze Wspólnoty. Idąc do końca tropem argumentacji rządu hiszpańskiego, należałoby dojść do wniosku, że Wspólnota w ogóle nie ma prawa obniżać ceł na towary przywożone. Rozumowanie takie jest w sposób oczywisty nie do przyjęcia.

26 Z powyższych względów zarzut drugi również należy odrzucić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu wymogów proceduralnych

Argumentacja stron

27 Rząd hiszpański uważa, że rozporządzenie nr 975/2003 zostało przyjęte z naruszeniem procedury administracyjnej, gdyż nie opiera się na jakimkolwiek studium technicznym wskazującym na jego niezbędny charakter. Nie opracowano żadnej analizy pozwalającej ustalić wysokość podaży i skutki otwarcia kontyngentu na konserwy z tuńczyka. Naruszono w związku z tym ciążący na instytucji obowiązek starannego i bezstronnego zbadania wszelkich istotnych aspektów sprawy. Badanie przeprowadzone przez mediatora WTO nie może zastąpić analizy Rady, ponieważ jego zalecenia nie są wiążące, a Rada nie ma prawa delegować na podmioty trzecie prowadzenia wspólnej polityki handlowej.

28 Rada twierdzi, że nie ma obowiązku dokonywać oceny skutków regulacji przed podjęciem decyzji co do projektu wniesionego przez Komisję na podstawie art. 133 WE. W każdym razie rozporządzenie nr 975/2003 nie zostało jej zdaniem przyjęte bez analizy danych liczbowych. Rada przypomina, że liczby dotyczące stawki celnej i tonażu kontyngentu taryfowego na konserwy z tuńczyka odpowiadają w znacznej mierze liczbom zaproponowanym przez mediatora WTO, który badał sytuację rynkową.

29 Komisja podkreśliła, że rozporządzenie nr 975/2003 nie zostało przyjęte w ramach procedury administracyjnej, lecz w trybie procedury prawodawczej przewidzianej w art. 133 WE. Prawodawca zaś dysponuje szerszym zakresem swobodnego uznania niż organy administracji.

Ocena Trybunału

30 Jak wyjaśniono w pkt 18–20 niniejszego wyroku, realizacja wspólnej polityki handlowej nie jest podporządkowana „preferencji wspólnotowej". W związku z tym, przyjmując rozporządzenie nr 975/2003, Rada nie miała w żadnym razie obowiązku badać przewidywanego wpływu kontyngentu taryfowego na sektor produkcji konserw z tuńczyka we Wspólnocie i opracowywać w tym celu analizę techniczną na temat aktualnej podaży produktów wspólnotowych w tym sektorze gospodarki.

31 W związku z powyższym zarzut trzeci również należy odrzucić.

W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na naruszeniu umowy z Kotonu

Argumentacja stron

32 Rząd hiszpański podnosi zarzut naruszenia art. 12 umowy z Kotonu. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli Wspólnota zamierza przyjąć środki godzące w interesy państw AKP, powinna je o tym powiadomić we właściwym czasie. W niniejszym przypadku powiadomienie takie nie nastąpiło.

33 Rada podkreśla, że projekt Komisji, przyjęty następnie jako rozporządzenie nr 975/2003, był opublikowany, w związku z czym brak oficjalnego podania go do

wiadomości nie może nieść skutków prawnych w postaci nieważności tego rozporządzenia. Ponadto obowiązek powiadomienia, o którym mówi rząd hiszpański, ma charakter uboczny względem procesu decyzyjnego Rady i nie stanowi zasadniczego wymogu formalnego procesu przyjmowania rozporządzenia. Państwa AKP były w każdym razie regularnie informowane o stanie sprawy.

34 Komisja wyjaśnia, że regularnie informowała państwa AKP, a projekt został opublikowany. Przypomina, że art. 12 umowy z Kotonu nie zmienia procedury prawodawczej przewidzianej w art. 133 WE, a obowiązek powiadomienia zawarty w art. 12 wspomnianej umowy ma cel wyłącznie informacyjny. Nie jest to zatem istotny wymóg proceduralny, którego naruszenie mogłoby prowadzić do nieważności rozporządzenia nr 975/2003.

Ocena Trybunału

35 Artykuł 12 umowy z Kotonu stanowi „[...] w przypadku gdy Wspólnota zamierza, w ramach wykonywania swoich uprawnień i w zakresie celów niniejszej Umowy, przyjąć środki godzące w interesy państw AKP, w zakresie w jakim dotyczy to celów niniejszej Umowy, Wspólnota we właściwym czasie powiadomi te państwa o swoim zamiarze. W związku z tym w tym samym czasie Komisja przekaże propozycję takich środków do sekretariatu państw AKP [...]".

36 Nawet gdyby przyjąć, że sporny kontyngent taryfowy „[godził] w interesy państw AKP, w zakresie w jakim dotyczy to celów [...] Umowy [z Kotonu]" i że naruszenie art. 12 tej umowy mogłoby prowadzić do nieważności rozporządzenia nr 975/2003, należy stwierdzić, że do naruszenia takiego nie doszło, ponieważ państwa AKP były należycie poinformowane o zamiarze przyjęcia tego aktu.

37 Wynika to w szczególności z protokołów ze spotkań z tymi państwami w dniach 1 i 25 marca 2003 r., zgodnie z którymi zostały one poinformowane, po pierwsze, o tym, że Komisja opowiada się za przyjęciem opinii mediatora WTO, a po drugie, że przedłożyła Radzie odpowiedni projekt.

38 Stąd zarzut czwarty należy odrzucić.

W przedmiocie zarzutu piątego, opartego na naruszeniu umów preferencyjnych zawartych z państwami AKP i państwami objętymi „szczególnymi rozwiązaniami dla zwalczania produkcji i handlu narkotykami"

Argumentacja stron

39 Zdaniem rządu hiszpańskiego, otwarcie kontyngentu taryfowego ustanowionego w rozporządzeniu nr 975/2003 pozbawi sensu umowy preferencyjne zawarte przez Wspólnotę z państwami AKP i państwami objętymi „szczególnymi rozwiązaniami dla zwalczania produkcji i handlu narkotykami" (zwanymi dalej „rozwiązaniami dla zwalczania narkotyków"), ponieważ jego konsekwencją będzie poddanie konserw z tuńczyka pochodzących z tych państw konkurencji produktów pochodzących z krajów o wyższym stopniu rozwoju tej gałęzi przemysłu.

40 Rada zwraca uwagę, że kontyngent otwarty na podstawie rozporządzenia nr 975/2003 objęty jest cłem na poziomie 12%, podczas gdy konserwy z tuńczyka

pochodzące z państw AKP objęte są zerową stawką celną. Dodaje ponadto, że przyjęcie tego rozporządzenia położyło kres długotrwałemu sporowi z Królestwem Tajlandii i Republiką Filipin i pozwoliło uniknąć prawdopodobnej sankcji ze strony WTO.

41 Komisja uznaje, że omawiane rozporządzenie nie narusza umowy z Kotonu ani rozwiązań dla zwalczania narkotyków. Wymienia w tym względzie różnice między mającymi tu zastosowanie stawkami celnymi.

Ocena Trybunału

42 Preferencje celne, do których odwołuje się ten zarzut, dotyczą w rzeczywistości jedynie zwolnień celnych przyznanych w ramach umowy z Kotonu oraz wynikających z rozwiązań dla zwalczania narkotyków wprowadzonych na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 2501/2001 z dnia 10 grudnia 2001 r. wprowadzającego plan ogólnych preferencji taryfowych na okres od dnia 1 stycznia 2002 r. do dnia 31 grudnia 2004 r. (Dz.U. L 346, str. 1).

43 Należy stwierdzić, że, przyjmując rozporządzenie nr 975/2003, Rada ustanowiła kontyngent taryfowy, który nie ma związku ani z tą umową, ani ze szczególnymi rozwiązaniami i niczego nie ujmuje zwolnieniom celnym przyznanym w ich ramach. W związku z tym rozporządzenie nr 975/2003 nie jest w żaden sposób sprzeczne z umową z Kotonu ani z rozwiązaniami dla zwalczania narkotyków.

44 Zarzut piąty należy zatem również odrzucić.

W przedmiocie zarzutu szóstego, opartego na naruszeniu zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

Argumentacja stron

45 Zdaniem rządu hiszpańskiego, rozporządzenie nr 975/2003 narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań wspólnotowych podmiotów gospodarczych, które poczyniły inwestycje w państwach AKP oraz państwach objętych rozwiązaniami dla zwalczania narkotyków.

46 Rada i Komisja przypominają, że Wspólnota dysponuje zakresem swobodnego uznania przy wyborze niezbędnych metod realizacji wspólnej polityki handlowej, z którego zwykle korzysta. Stąd, ich zdaniem, podmioty gospodarcze nie powinny żywić uzasadnionych oczekiwań, że sytuacja będzie pozostawać bez zmian.

Ocena Trybunału

47 Każdy podmiot gospodarczy, u którego instytucja wywołała uzasadnione oczekiwania, może powołać się na zasadę ich ochrony. Ponadto nic nie stoi na przeszkodzie, by państwo członkowskie podniosło w ramach skargi o stwierdzenie nieważności

niespełnienie uzasadnionych oczekiwań pewnych podmiotów gospodarczych z powodu przyjęcia przez instytucję określonego aktu (wyroki: z dnia 19 listopada 1998 r. w sprawie C-284/94 Hiszpania przeciwko Radzie, Rec. str. I-7309, pkt 42 i z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawach połączonych C-37/02 i C-38/02 Di Lenardo i Dilexport, Zb.Orz. str. I-0000, pkt 70).

48 Niemniej, jeżeli podmioty gospodarcze były w stanie przewidzieć przyjęcie aktu naruszającego ich interesy, nie mogą powoływać się na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań (wyrok z dnia 15 kwietnia 1997 r. w sprawie C-22/94 Irish Farmers Association i in., Rec. str. I-1809, pkt 25 i ww. wyrok w sprawach Di Lenardo i Dilexport, pkt 70).

49 W tym przypadku, ponieważ instytucje dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania w wyborze metod realizacji wspólnej polityki handlowej, podmioty gospodarcze nie mogą w sposób uzasadniony oczekiwać utrzymania sytuacji bez zmian (zob. w tym względzie ww. wyrok w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie, pkt 43).

50 W związku z tym zainteresowane podmioty gospodarcze nie mogły żywić uzasadnionych oczekiwań co do utrzymania na dotychczasowym poziomie stawek celnych na przywóz konserw z tuńczyka z Tajlandii i Filipin w wyniku konsultacji i mediacji między tymi krajami a Wspólnotą. Przeciwnie, do przewidzenia było, że procedury te doprowadzą do obniżenia stawek.

51 Jak z tego wynika, Rada nie naruszyła zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, przyjmując rozporządzenie nr 975/2003, w związku z czym zarzut ten należy odrzucić.

W przedmiocie zarzutu siódmego, opartego na braku uzasadnienia

Argumentacja stron

52 Zdaniem rządu hiszpańskiego, rozporządzenie nr 975/2003 jest niedostatecznie uzasadnione, ponieważ w motywie pierwszym ogranicza się do odesłania do opinii mediatora WTO, ta zaś nie jest dla Wspólnoty wiążąca. Co więcej, rozporządzenie to nie obejmuje problemu w całości, gdyż nie bada wpływu zastosowanych środków na sektor produkcji konserw z tuńczyka we Wspólnocie.

53 Rada i Komisja utrzymują, że motywy rozporządzenia nr 975/2003 stanowią wystarczające uzasadnienie jego przyjęcia.

Ocena Trybunału

54 Uzasadnienie rozporządzeń wspólnotowych, którego wymaga art. 253 WE, powinno ukazywać w sposób jasny i niedwuznaczny tok rozumowania instytucji wydającej akt, by umożliwić zainteresowanym zapoznanie się z powodami jego przyjęcia, a Trybunałowi wykonywanie funkcji kontrolnej (ww. wyrok w sprawie Grecja przeciwko Radzie, pkt 19 oraz wyrok z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie C-301/97 Niderlandy przeciwko Radzie, Rec. str. I-8853, pkt 187).

55 Gdy chodzi, jak w niniejszym przypadku, o akt powszechnie obowiązujący, uzasadnienie może się ograniczać do wskazania, po pierwsze, całości sytuacji, która doprowadziła do jego przyjęcia, a po drugie, generalnych celów, jakim ma służyć (ww. wyroki w sprawach: Hiszpania przeciwko Radzie, pkt 28 i Niderlandy przeciwko Radzie, pkt 189).

56 W niniejszym przypadku motyw pierwszy rozporządzenia nr 975/2003 podsumowuje w sposób przejrzysty i jasny sytuację, która doprowadziła do otwarcia przewidzianego w nim kontyngentu taryfowego.

57 Motyw drugi rozporządzenia podaje jego główny cel, jakim jest rozwiązanie długotrwałego sporu handlowego między Wspólnotą a Królestwem Tajlandii i Republiką Filipin.

58 Następne motywy podają zaś przyczyny przyjęcia konkretnych rozwiązań w ramach kontyngentu. Wyjaśniają w szczególności, że należało przyznać, przy rozwiązywaniu sporu handlowego, udziały w kontyngencie z jednej strony krajom mającym istotne interesy związane z dostawą konserw z tuńczyka, a z drugiej — wszystkim pozostałym.

59 Uzasadnienie rozporządzenia nr 975/2003 zawiera więc jasny opis stanu faktycznego i celów, do których dążył prawodawca wspólnotowy. Uzasadnienie to okazało się zresztą wystarczające, by rząd hiszpański mógł zbadać jego zawartość i uznać za zasadne zakwestionowanie zgodności z prawem rozporządzenia.

60 Wreszcie, jak stwierdzono w pkt 30 niniejszego wyroku, Rada nie miała obowiązku badać wpływu kontyngentu taryfowego na sektor produkcji konserw z tuńczyka we Wspólnocie. Stąd, w przeciwieństwie do twierdzenia rządu hiszpańskiego, nie było powodu poruszać tej kwestii w uzasadnieniu rozporządzenia nr 975/2003.

61 Zarzut siódmy należy zatem również odrzucić.

W przedmiocie zarzutu ósmego, opartego na nadużyciu władzy

Argumentacja stron

62 Rząd hiszpański zarzuca nadużycie władzy polegające na tym, że kontyngent taryfowy na konserwy z tuńczyka został w sposób arbitralny i niemal w całości rozdzielony pomiędzy państwa będące beneficjentami, włączając w to Indonezję, a tylko pozostałą część przydzielono państwom trzecim. Zdaniem tego rządu, wielkości ustanowione w art. 3 rozporządzenia nr 975/2003 są sprzeczne z samym pojęciem kontyngentu i przypominają raczej wynik uzgodnień politycznych. Ponadto kontyngent jest niezgodny z celem, w jakim został ustanowiony, gdyż Rada nie wzięła pod uwagę wytycznych nakazujących uwzględnienie najpilniejszych potrzeb Wspólnoty w odniesieniu do omawianego produktu. Preferencje taryfowe przyznane tym rozporządzeniem tworzą wreszcie niebezpieczny precedens, gdyż inne państwa mogą się poczuć ofiarami dyskryminacji i zażądać podobnych preferencji.

63 Rada i Komisja twierdzą, że okoliczności sprawy nie spełniają przesłanek nadużycia władzy w rozumieniu orzecznictwa Trybunału.

Ocena Trybunału

64 Jak Trybunał orzekał już wielokrotnie, akt uznaje się za wadliwy z powodu nadużycia władzy, jeżeli obiektywne, właściwe dla danej sprawy i spójne przesłanki pozwalają

stwierdzić, że został on przyjęty wyłącznie lub w decydującej mierze, w celu innym niż wskazany przez pozwaną instytucję albo w celu obejścia procedury przewidzianej w traktacie dla danego przypadku (wyroki: z dnia 14 maja 1998 r. w sprawie C-48/96 P Windpark Groothusen przeciwko Komisji, Rec. str. I-2873, pkt 52 i z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie C-110/97 Niderlandy przeciwko Radzie, Rec. str. I-8763, pkt 137).

65 Stwierdzić należy, że rząd hiszpański nie przedstawił takich przesłanek.

66 Wręcz przeciwnie, kontyngent taryfowy ustanowiony w art. 2 i 3 rozporządzenia nr 975/2003 w sposób oczywisty odpowiada celom wskazanym w motywach drugim i trzecim tego rozporządzenia, jakimi było zakończenie sporu z Królestwem Tajlandii i Republiką Filipin i ustalenie, przy okazji rozwiązania tego sporu, udziałów w kontyngencie z jednej strony dla krajów mających istotne interesy związane z dostawą konserw z tuńczyka, a z drugiej — dla wszystkich pozostałych.

67 À propos argumentu rządu hiszpańskiego, jakoby omawiane rozporządzenie stanowiło precedens, na podstawie którego inne państwa zażądają podobnych preferencji, wystarczy stwierdzić, że twierdzenie takie, nawet gdyby okazało się prawdziwe, w żaden sposób nie prowadzi do wniosku, że kontyngent ten został ustanowiony w celu innym niż wskazany albo w celu obejścia procedury przewidzianej w traktacie dla tego przypadku.

68 W związku z powyższym zarzut ósmy należy odrzucić.

69 Ponieważ żaden zarzut rządu hiszpańskiego nie zasługuje na uwzględnienie, należy skargę oddalić.

W przedmiocie kosztów

70 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Rada wniosła o obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania, a ono sprawę przegrało, należy je obciążyć kosztami postępowania. Zgodnie z art. 69 § 4 regulaminu Komisja jako interwenient pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania, z wyjątkiem kosztów Komisji Wspólnot Europejskich, która pokrywa własne koszty.

Podpisy